

האשה נקנית פרק ראשון קידושי' ב.

עין משפט נר מצוה

א א מיי פ"ח מהל'
לחוב ה"ב סמג
עשין מה מוט"ע אה"ע סי'
טו סעי' ד:
ב ב מיי"ט שם פ"ג ה"ב
סמג ס ע"ש אה"ע
סי' טו סעי' א'
ג ג מיי"ט פ"ג מהל' טוען
ותיען ה"ב סמג עשין
ז טו"ע אה"ע סי' ס'
טו סעי' ז:
ד ד מיי"ט פ"ח מהלכות
יבוס ה"ב ו"ז שם
הלכה ג סמג עשין ג'
טו"ע אה"ע סי' קסו
טו סעי' ז:
ה ה מיי"ט פ"ח הלכה ז
טו"ע שם סי' קע סעיף
י'.

תורה אור השלם

1. פי' יקח איש אשה
ובקלה והיה אם לא
תמצא חן בעיניו פי' מצא
בה ערות דבר וכתב לה
ספר פירוח ותמו בידה
ושקלה מביתו:
דברים כו א
2. ויזכר אל עפרון
באגני עם הארץ לאמר
אך אם אתה לו שמעתי
בתתי כסף והשדקת קח
ממני ואקברה את מתי
שקחה: בראשית כג י
3. השדקת אשר קנה
אברך ממת בני חת
שקחה קבר אברך והשדקת
אשתו: בראשית כה י

הנהגות הב"ח

(א) תוב' ד"ה האשה וכו'
דהא גבי יבמה. נ"ב עין
בשו"ת צ"ח סי' קכז:

תוב' ר"י חוקן

מג"א. האשה נקנית
לבעל, באחד מג' דרכים.
וקונה את עצמה. מיד
הבעל וכולה מפרש
בגמ'. היבמה נקנית ליבם
קנין גמור לירושה
וליתמאה לה, בביתא. אבל
החוג קנין דלעיל לא היו
קנין דרדיין אינו
ירושה ואינו מטמא לה
אם הוא כהן, אלא
שבעשית אורסה.
גמ'. התם. כפירקא דלקמן
(מא. א.).

האשה נקנית. הכל תני זה"א וכן צמנה דוכתינן גבי איש
ואשה קמי זה"א כמו האשה שהלכה (בימות דף קיד):
האשה שהלך בעלה (שם דף פז): האשה שנחלמה (כמויות דף טו):
האיס מקדש (לקמן דף מה). וקשה דזההיה דתנן בתולה נשאת

האשה

דף טו) אומרי לא תני בתולה נשאת
דף טו) אומרי לא תני בתולה נשאת
דף טו) אומרי לא תני בתולה נשאת

כי אמאי לא תני בתולה נשאת
דף טו) אומרי לא תני בתולה נשאת
דף טו) אומרי לא תני בתולה נשאת
דף טו) אומרי לא תני בתולה נשאת

האשה נקנית. לבעלה: שגשג דרכים. כדמפרש ואזיל. והא
שלש לשון נקבה הוא וצגמרה"י צע"א אחי מנה לשון
נקבה: וקונה את עלמה צע"א דרכים גרסי': וקונה את עלמה.
להיות ברשותה להנשא לאחר: צמץ ובשטר. מפרש בצרימית

בגמ' (לקמן ד' ה) נותן לה כסף או שוה
כסף ואומר לה הרי את מקודשת לי
ס שטר כותב לה על הנייר כע"פ שאינו
שזה פרוטה הרי את מקודשת לי
זיאה צא עליה ואמר התקדשי לי
ציאה זו וכולהו יליף מקרא. טעמא
דצ"ש מפרש בגמ' (דף טו): פרוטה.
של נחשת: איסר האיטלקי. של כסף
ודמיו שמנה פרוטות: היצמה נקנית.
ליצם: ציאה. היות נשאתו לכל
דבר שאלס צא לגרשה אה"כ אינה
זריכה הימנו חלצה אלא גט. אבל
שטר וכסף אין מועילין זה מן התורה
אלא מדבנין דתקון דמניה זה מאמר
דאמר"י צבימות (דף ז). אבל אינו
גומר זה להיות יורשה וימטמא לה
ולא לפוטרה מן החלצה אלא לפוסלה
על שאר אחיו: גב' ומאי שאל
הכס. צפיק שני (לקמן דף מה). דתנא
האיש מקדש זו ובשלותו ניתני הכס

האשה מתקדשת: משום דקדש
למינתי כסף. צמץ קניין ואמרין
לקמן (דף ד): כסף מנלן דנקנית זו
ומפרשינן דגמרינן קיחה קיחה משדה
עפרון ולאיקרי קנין הלך תנא הכס
קני: וכסף מנלן. לאו הכס קא צעי לה
אלא לקמן ד' ג): והכל האי ממך

קאמר לה לכולא מילתא משום דקא צעי למינתי כסף
ליה לקמן (דף ד): מקיחה וקיחה לשון קנין הוא הילך תני האשה נקנית
ונתני

הו צ"ש לתומרא מיהו לאו להכי מיתשלח דאמרין ציומא (דף פ):
תימה דלא הוה ליה למינתי אלף צוהה פרוטה דתנן צוהב (ב"מ ד' נה). חמשה פרוטות
היה הודאה צוהה פרוטה והאשה מתקדשת צוהה
פרוטה וי"ל משום דתנא כאן בכסף מפרש ציאה כסף דינר ל"ב ופרוטה ל"ב וליפי שלא נעשה לומר כסף דוקא ולא שיה כסף דליקיף קיחה
קיחה משדה עפרון דכתיב ציה כסף מפרש שיה כסף וי"ל דשום כסף כספא דהא לקמן (דף טו). מיעדי ליה קרא גבי עזר עזרי
ש"י עזר לרבות שיה כסף כספא ופדין כסף דכתיב ציה כסף ואמר לקמן (דף טו). דרבי כהנא שקל כספא דכתיב וי"ל דשום כסף כספא
ומיהו צפיק קמא דשבעות (דף ד): דריש כלל ופרט וכלל אבל גבי ערפינ דכתיב ציה כסף והקדש נמי דתנן (ערכין דף טו). גבי המקדש
שדהו שהקדש נפדה בכסף וצוהה כסף מנלן דשום כסף כספא מיהו צהקדשות נמי אפשר דדרשינן כלל ופרט וכלל דהא אין הקדש נפדה
צקרקע דאמרין צוהב (ב"מ דף נד). הרי אמרו אין הקדש מתחלל ע"ג קרקע דתחמט אמר ותנן הכסף וקס לוי (ו' ו) ולקמן (דף ה). נמי
אמרין דאין פודין הקדש ומעשר שני בשטר אבל גבי קדושי וערכין מנלן דשום כסף כספא וי"ל דליפין מע"כ ואת"ל והא גבי מיקיין
נמי כתב קרא (כסף ישיב לבעולו ודרשינן צפיק ד"ב (דף ו). ישיב לרבות שיה כסף כספא ואת"ל הו מיקיין ועזר עזרי שני כתובין
הצפין כחוד ואין מנלמין ויש לומר דתרויהו קריב דאי כתב עזר גרידא לא מצי למילף מיקיין מנייה לפי שמלניו שהקדש הכתוב לענין
מיטב וסד"ה ואין כסף דוקא ולא שויה להכי איצטרך כסף וישיב גבי מיקיין וגבי מע"כ איצטרך נמי קרא דלא מצי לילף מנייה דהוה
אמינא עזר דומיא דמיקיין ואם מיקיין צקרקע ליצעי מיטב לכך איצטרך דתרויהו אי נמי י"ל אי כתב עזר דהוה אמינא דלין הוא
שנקל עליו דיכול לפדות עצמו אפי' צוהה כסף כדי שלא יטמע צין העוזדי כוכבים אבל גבי מיקיין דלא שייך למימר כך לא אמרי'

הכי ואי כתב צוויקין גרידא לא מצי למילף עזר מיניה דס"ד דלא יהיה שיה כסף כספא עזר לפי שגם הוא גרס לו לימכר על
שנשא ותנן צפירות צעיעת וכו' וישיב צר מינה דלקמן (דף ג). וס"ד דתחמיר עליו לומר דוקא כסף ולא שויה והא דליצטרך קרא
לפדין הבן והקדש דשום כסף כספא ולא יליף מנייה ע"כ שאל למעט צקרקעות ושטרות שאין פודין בהן צבור אדם והקדשות:
ובמה היא פרוטה. הא דלא מפרש כמה הוא דינר משום דינר הו יודעין כמה היה שהוא אחד ע"כ דינר של זה
דאמרין צריש ההוב (ב"מ ד' מד): אבל פרוטה איכא פלוגתא בגמרא לקמן (דף יג). מ' וימנין דזיילי וימנין דייקרי' ועוד
דדברי צ"ה דק"ל כוותיה איצעי ליה לפרוטי טפי: אחד מח' באי"ר. כשהאיסרסי כדינא אבל כשהאיסרסי מנויילין אחד
משעה דאמרין בגמרא (שם): איצטרך. מפרש ר"ת על שם איטליא של יון ואין לתמוה על הקו"ף דאלא שכתב (בעורא ד)
צושנאי על שם שושן: היבמה נקנית בו'. תימה דלא תני מניינא דלעיל וליתני נקנית צדך אחד וקונה עלמה צע"א דרבים
וכמו מניינא דלעיל למעוטי דאמרין בגמרא (ה) הא מניינא נמי למעוטי דרישא למעוטי כסף ושטר דדריש לקמן (דף יד). ציאה גומר
ואין כסף ושטר גומריין זה ומניינא דסיפא למעוטי ג"כ דלא יליף ק"ו מאלה דאמרין בגמ' (שם) דדרשינן נעלו אין מנייני אחתינא
לא וי"ל דכחאל מילתא אין לשנות מניינא ואע"ג דגבי אחרת תנן שיה לאלין צ"ה דרבים ולירק צדך א' התם צא לפרש דברים
החלוקים זו ומאחר דלא תנא מניינא צבימה דת חש לשנות מניינא בעזר עזריה ובעניני' אי נמי משום דלא איצטרך למינתי
זהס מניינא למעוטי מיידי: מאי שאל הכא לתנן האשה נקנית. המ"ל אבז דצעי למינתי סיפא וקונה את עלמה דלא שייך התם
לשון קדושיין וכ"ג משני צמנון מיהו אומר הר"ר מנחם ד"מ למינתי ומתרת צע"א דרבים דגבי קדושיין שייך לשון הימר:

משום דקדשן אה"ג משני צמנון מיהו אומר הר"ר מנחם ד"מ למינתי ומתרת צע"א דרבים דגבי קדושיין שייך לשון הימר:
היה תמוה על לשון קנין אלף משום דלקמן תנא לשון קידושיין והכא תנא לשון קנין אי נמי בשטר נמי אשכחן לשון קנין דכתיב
ואקח את ספר המקנה (ירמיה ג): **ובכסף** מנלן גמ' קיחה קיחה משדה עפרון. ואם תאמר ומה כריח לכל זה? לא היה כריח לומר אלף כסף
איקרי קנין דכתיב נתתי כסף השדה קח ממני וכתיב השדה אשר קנה אברהם אי נמי שדות בכסף יקנו וי"ל דכתיב לא סגני דניה דכסף השדה
איקרי קנין כסף דאשה לא איקרי קנין לכך כריח להציא ראיה דאומה כסף דגמרינן אשה מינייה איקרי קנין: **ובתיב** התם נתתי בכסף
השדה קח ממני. אינו חושש אלף שמואל לשון קיחה^ה אע"ג דלא דמי דקיחה דהכא קיימא אכסף של שדה וקיחה דאשה לא קיימא
אכסף של אשה אלף אשה עממה וא"ת וליתני האשה נקמת שהוא ליטנא דקרא טפי דכתיב כי יקח ותנן נמי עירונין (ד' טו): הכל נקח בכסף
מעשר וציאה שייך נמי לשון קיחה דכתיב (ויקרא כ) ואיש אשר יקח את אחותו וי"ל דלא שייך למינתי סיפא ולוקחת עממה צ"ה דרבים:
י